Порцеляна

Олег Ольжич

До дзвінкого водограю
З шумом балю в голові
Я збігаю по терасах,
По розсипаній жорстві.

Пруг оранжевого світла
На каміння ліг і щез,
Наче хвиля, що розквітла,
Білосніжний польонез.

І із рук байдужих квітку
Я кидаю в глибину,
Із Нормандії згадавши
Молодого старшину.

У похмурому Дюнкерку
Він сідає до стола
І мережану хустину
З рукава переклада.

25. I. 41